

1 OCTOBER 1928

No. 19

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

En dit is de vrijmoedigheid die wij tot Hem hebben, dat zoo wij
iets bidden naar Zijnen wil, Hij ons verhoort.

1 Johannes 5:14.

TABAK — INVALIDEN — AKTEN VAN OVERLIJDEN — GRAFSTEENEN.

Door JOHN P. LILLYWHITE.

Indien u een militaire begraafplaats zou bezoeken in de nabijheid van een groot slagveld, zou u op iederen grafsteen ingebeid vinden: „Gedood in den strijd”.

Als u in het geheel niets aangaande een oorlog wist, dan zouden deze inbeitingen op de grafsteenen voldoende moeten zijn om u op het hart te drukken, dat een oorlog doodelijk is — dat hij vernietigt.

Zoodra wij over oorlog beginnen te spreken, komt er in onze gedachten een beeld van verwoesting. Wij denken aan bommen, het bulderen van kanonnen, vergiftigende gassen en allerlei instrumenten en middelen om het mensdom te vernietigen.

En toch leven wij nu in het midden van een van de grootste conflicten, welke de wereld ooit gekend heeft. Elke natie is er bij betrokken. Dit conflict dreigt de geheele menscheijke familie er bij te betrekken en haar te vernietigen. Zijn slachtoffers worden nu in elk land bij de tienduizenden weggebracht, naar de begraafplaatsen. Maar wij vinden de oorzaak van hun dood niet op hun grafsteenen ingebeid.

Hoeveel zou u van de tabak weten als op de grafsteenen van elkeen die door haar gedood werd ingebeid stond: „Gedood door de tabak”.

U zou er zeker meer van weten dan op het oogenblik, maar alles zou u niet weten. Want de tabak doet nog meer dan doden. Zij

doodt half. Zooals wij in den oorlog dooden en gewonden hebben, is het ook met deze vijandin, de tabak. Zij vraagt dooden en gewonden en de gewonden zijn er dikwijls ernstiger aan toe dan de dooden; zij worden tot last en een bron van besmetting voor het ras. Ik beweer, dat de tabak haar slachtoffers eischt op de begraafplaats en ook op straat. Figuurlijk gesproken zijn er duizenden loopende graven in elke stad. Het eenige dat eraan ontbreekt is een klein stukje grond met gras bedekt en een marmeren steen met een hekje er om heen om de plechtigheid te voltooien. Vol afschuw slaan wij de handen ineem, als wij hooren van iemand die zelfmoord heeft gepleegd, hetzij door een kogel, zich te verdrinken of vergif in te nemen. Toch slegen zich duizenden en tienduizenden dagelijks naar hun graf langs het tabakspad en niemand schijnt daar iets verkeerd in te zien. Is de misdaad niet even groot als iemand zich met een sigaret of een kogel van het leven beneemt? Ik geloof dat de eerste een even groote misdaad is in de oogen van God dan de ander. In beide gevallen is het zelfvernietiging. Hetzelfde beginsel ligt er in opgesloten: „Het nemen van een menschelijk leven en het vernietigen van den tempel, die volgens het gebod van God verzorgd en rein gehouden moet worden”. Het is erg genoeg dood te zijn en te verrotten in het graf. Maar het is duizendmaal erger halfdood te zijn. „Een levend lijk” dat langzamerhand bederft en de gemeenschap waarin hij leeft besmet en kwetst met den stank van zijn besmetting! Wij zien duizenden dezer menschelijke wrakken met gevaarlijke ziekten de straten bewandelen in elke stad; wij zien dat ze de treinen onveilig maken, de trams, openbare en privé-kantoren en het tehuis, waar kleine, onschuldige kinderen in de wereld worden gebracht, die gedwongen worden het brandmerk en den prikkel van deze slechte gewoonte door heel hun leven te dragen.

Het gebruik van tabak brengt teweeg: zenuwachtigheid, prikkelbaarheid, slapeloosheid, zij vermindert de doeltreffendheid en vernietigt de levenskracht van het lichamelijke, verstandelijke en geestelijke wezen, zoowel van dengene die haar gebruikt als van zijn nageslacht. Dit moge overdreven schijnen, maar dat is het niet. Het berust werkelijk op waarheid. U kent de absolute feiten niet omdat u ze niet moogt weten. Voor de tabakszaken is het voordeelig u langzaam te vergiftigen en de millioenen anderen, zonder u te laten weten hoe of het gedaan wordt. Dus wordt gij, die tabak gebruikt, vergiftigd.

Het pruimen en het rooken wordt door de tabaksmaatschappijen als een heerlijk, onschuldig tijdverdrijf aangemoedigd. Zelfs verklaart men dat het gebruik van tabak voordeelig is — zij stilt de zenuwen. Chloroform stilt de zenuwen ook. Een klein fleschje ervan zal ze voor eeuwig stillen.

Laat mij u nu vertellen hoe de tabak doodt. De rookers vallen niet allemaal dood neer rondom den sigarenaansteker in de sigar-

renwinkels. Zij gaan weg en jaren later sterven zij aan iets anders. Uit het oogpunt van de tabaksmatschappijen is dit een van de mooiste eigenschappen van de tabak. De slachtoffers sterven niet ter plaatse, zelfs al wordt hun de slechtste sigaar verkocht. Zij gaan weg en als zij sterven dan verklaren de doktoren dat zij aan longontsteking, hartkwaal, typhus of wat ook gestorven zijn. Met andere woorden, de tabak doodt indirect en ontkomt aan de blaam. Wat zijn deze acten van overlijden een pak leugens en hoeveel werkelijke gevallen van zelfmoord bedekken zij! Het zou den goeden naam van de familie schaden en consternatie veroorzaken in de gemeenschap, als de akte van overlijden, welke door den betrokken geneesheer wordt geteekend, de feiten van het geval vermeldde en luidde dat de vader, broeder, moeder of dochter, wie het ook mocht zijn, gestorven was door zelfvergiftiging, door het verslaafde gebruik of de gevolgen van de tabak. En toch is dat de zuivere waarheid in een groot aantal gevallen. De tabak is een vergif, welker verderfelijke gevolgen zich over geslachten uitstrekken en elk jaar meer menschen doodt, dan al de oorlogen, revoluties en ongelukken, die in de geschiedenis der wereld staan opgeteekend.

De kwade gevolgen van de tabak zijn diepliggend en zeker, in het bijzonder is dit waar als het door jonge menschen wordt gebruikt. De kracht en het nut van den mensch hangt af van een goede en volmaakte ontwikkeling van zijn lichamelijke, verstandelijke en moreele natuur. Niets komt hiermee zekerder in botsing dan het gebruik van tabak. Gelijk alle verdoovingsmiddelen heeft haar gebruik een doodende uitwerking op het moreele gevoel. Onder al de slechte gewoonten, waaraan de Christelijke naties zijn verslaafd, is het gebruik van tabak het ergste en haar verschrikkelijke gevolgen nemen zeker de eerste plaats in. Sterke drank is vermoedelijk het eenige dat haar evenaart, maar dat blijft nog te bezien.

Na een goede waarneming en nauwkeurige studie van het onderwerp, ben ik van meening dat op het oogenblik de tabak een van de grootste vijanden in de wereld is voor het menschelijke ras. De listigheid harer bekoring, de verradelijkheid van haar inwerking, de bijna algemeene wijze waarop zij door mannen zoowel als vrouwen wordt gebruikt en de diepliggende, blijvende gevolgen, die haar gebruik met zekerheid volgen, vindt in de geschiedenis der menschen haar weerga niet.

Het gebruik van tabak belemmert het verstand, schokt het zenuwgestel, vermindert de werklust, ondermijnt het brein, houdt de lichamelijke ontwikkeling tegen en de verstandelijke kracht van allen die haar gebruiken. Het geeft aanleiding tot dorst naar sterken drank en het is bekend, dat haar overdadig gebruik zenuwachtig slechte spijsvertering veroorzaakt, hartkwaal, zeere keel, kanker aan den mond, keel en maag, neusziekte, krankzinnigheid

enz. en de fundeeringen van het manzijn en de deugd ondermijnen. Niets zal met meer zekerheid het eergevoel vernietigen en leugenaars en dieven maken van jongens en ook van meisjes, ja het jonge volkje in het algemeen, dan het gebruik van tabak.

Honderden vrouwen sterven ieder jaar en duizenden worden zenuwpatiente door bij echtgenooten te slapen, die doortrokken zijn van de tabak. In geen enkel voorbeeld worden de misdaden van de vaders met meer zekerheid bezocht aan de kinderen dan in het tabaksgebruik. Het brengt in het nageslacht teweeg een verzwakt en ongezond gestel, hetgeen den lichamelijken weerstand vermindert en ziekte en den dood uitlokt. Niet alleen leidt zij jonge mannen en vrouwen naar het drankgebruik, maar zij houdt ze daar.

In duizenden gevallen waar over sterken drank wordt geschreven in de kranten en aan de gerechtshoven, als oorzaak van de misdaad, is de tabak en niet de alcohol de werkelijke schuldige zelfstandigheid. In vele gevallen draagt zij een dubbele schuld. Zij leidt naar het drankverbruik en maakt dan den dronkaard misdadig wanhopig.

Er wordt beweert dat de tabak den ouderdom bevordert. Een grooter leugen is er nog nooit verteld. Het feit dat enkelingen tabak gebruiken zonder eenig zichtbaar nadeel is geen bewijsvoering ten goede. Sommige mannen zijn onkwetsbaar. Zij zijn niet vatbaar. Zij kunnen zich onder zieken begeven die de pokken of de cholera hebben, zij kunnen te midden van zieken leven die aan malaria of andere besmettelijke ziekten lijden zonder gedeerd te worden. Hun weerstandsvermogen is volmaakt, doch dergelijke mannen behooren tot de uitzonderingen. Zij behooren tot een zeldzaam stevig geslacht van het verleden eerder dan tot de werkende, zenuwachtige, door tabak besmette temperamenten van het tegenwoordig geslacht. De neiging van de tabak is om te vernietigen. Laat u niet bedriegen door verhaaltjes in de nieuwsbladen, die beïnvloed zijn door tabaksbelangen, over menschen die 104 jaar oud zijn geworden, die hun hoogen leeftijd aan het gebruik van tabak toeschrijven. Dezelfde soort verhaaltjes worden verteld over honderdjarigen, die whiskey gedronken hebben sedert hun 9-jarigen leeftijd. Ongetwijfeld hebben sommige mannen een hoogen ouderdom bereikt, niettegenstaande het gebruik van tabak en whiskey. Maar zij zijn geheel en al abuis, als zij gelooven, dat het de tabak, of de whiskey was, welke hen hebben geholpen lang te leven. Hier is één bewijs: Kijk naar al diegenen, die kameraden waren in den jongenstijd van deze oude overgeblevenen van de tabak en de whiskey en die, zooals zij, rookten en dronken. Waar zijn ze? Op het kerkhof. De tabak en de whiskey hebben ertoe bijgedragen de laatste hand aan hen te leggen. De eene op de tien millioen of meer, die overblijft en een hoogen ouderdom bereikt, niettegenstaande het gebruik van tabak en whiskey, is de enkeling die omreden een

bijzonderheid in zijn gestel in staat was een tegengif te verwekken dat het vergif van de nicotine of de alcohol compenseerde. Een ieder onzer heeft de bekwaamheid in een groote of mindere mate tegengiffen te ontwikkelen, die we noodig hebben. De pokken doodt den indiaan en behandelt naar verhouding den blanke zachtmoedig, omdat het een nieuwe ziekte voor den indiaan is, waarvoor hij nog geen tijd gehad heeft om voldoende tegengiffen te verwekken. De blanke aan den anderen kant heeft tijd gehad tegengiffen te ontwikkelen. De pokken is voor hem geen nieuwe ziekte. Hij is er reeds eeuwen mee bekend en in het begin heeft het hem even zwaar gekwetst als nu den indiaan.

Vergis U niet. De tabak is een vergif, dat U niet opgedrongen zou worden, als er voor anderen geen voordeel aan verbonden was om U een slachtoffer te maken. Ik heb nog nooit een tabaksverbruiker ontmoet, wien het niet speet dat hij de gewoonte had gevormd en ik heb nog nooit een niet-rooker ontmoet, wien het speet dat hij niet rookte.

Het verbruik van tabak is duur, smerig en immoreel. Niet één eerlijke, redelijke verontschuldiging kan er ter verdediging aangevoerd worden, want voor niemand is het van aardsch nut. Niemand wordt er wijzer of beter door; een ieder is wijzer en beter zonder haar. Dit zou op zichzelf een voldoende bewijsstuk zijn om elkeen te overtuigen dat hij of zij geen tabak moet gebruiken. Wij zullen een betere gezondheid genieten, meer geluk, een langer leven en meer genot, als wij ophouden ons geld en onze zelfstandigheid te verspillen voor tabak en whiskey. Er zijn nu genoeg personen, die deze verklaring bespotten, maar na eenige tientallen jaren zullen er honderd millioen of meer zijn die de tegenwoordige spotters zullen bespotten.

Ik kan in de tabak niet anders zien dan een vloek, niet alleen voor hen die haar gebruiken, maar voor hun nageslacht. Het schijnt mij toe, dat het een van de grootste misdaden van ons tegenwoordig geslacht vaders en moeders is, zoowel van degenen, die het zijn als die het zullen worden, om hun nageslacht lichamen te geven welke vergiftigd zijn met nicotine en bezoedeld met ziekte van de lendenen hunner ouders die aan deze vijandin van het vleesch — de tabak — zijn verslaafd geworden.

De verontrustende toename in het aantal vrouwelijke rookers is ontzettend en dreigt het menschelijk ras te vernietigen en uit te wischen. Als de moeders van het ras slaaf worden van deze vreeselijke gewoonte, het rooken, en hun lichamen in het vergif drenken van dit smerige kruid, dan wee het nageslacht! Wij zullen in de wereld de geboorte geven aan invaliden, zwakhoofdig en mettertijd zullen onze vrouwen met onvruchtbaarheid gevloekt worden en kinderen zullen zeer gezocht zijn.

Toen ik enkele weken geleden per boot van Gravesend (Engeland) naar Rotterdam overstak, ontmoette de schrijver een dame

op de boot, die door vier kinderen, resp. van 4 tot 9 jaar oud, vergezeld was. Ik merkte op dat deze moeder na haar diner voor een uur op het dek zat en gedurende dat uur nam ik waar, dat zij zeven cigarettten oprookte, een kop koffie uitdronk en twee glaasjes roode wijn, terwijl haar kinderen zich op het dek vermaakten zoo goed als zij konden. Ik raakte met deze dame in gesprek en ontdekte dat zij goed onderlegd was en aanmerkelijk veel had gereisd. Ik vroeg haar sedert hoe lang zij gerookt had. Zij antwoordde zestien jaar. Zij ving aan toen zij negentien jaar was en had de gewoonte tot op zoo'n hoogte ontwikkeld, dat zij aanhoudend moest rooken ten einde haar zenuwen toch nog te kunnen beheerschen. Zij zeide, dat zij bij de geringste schok of opwinding zenuwachtig werd en de macht over haar zenuwen verloor. Zij vertelde verder dat zij meestentijds erg prikkelbaar was en soms het gezicht van haar kinderen, haar echtgenoot en bijna elkeen, haatte. Haar op een na oudste kind leed aan t.b.c. en daarom was zij op weg naar het warmere klimaat van Zuid-Frankrijk. Haar op twee na oudste kind was bijna blind en een zenuwpatient en haar jongste kind was zoo doof als een pot. Zij vertelde dat haar echtgenoot ook in alle opzichten een hartstochtelijk tabaksverbruiker was.

Ik deed de opmerking dat de misdaden der vaders bezoekt zullen worden aan de kinderen aan het derde en vierde lid. Zij antwoordde: „niemand weet dit beter dan ik, maar ik kon of wilde het niet begrijpen toen ik nog jong was. Nu moet ik ervoor boeten en dat is niet alles. Misschien is het wel mijn schuld dat mijn kinderen zijn wie zij zijn”, zeide zij. „Ik heb hieraan dikwijls gedacht en heb mijzelf veroordeeld en gewenscht dat ik deze kinderen nooit ter wereld had gebracht”. Ja, bevestigde ik, dit is inderdaad een bedroevende toestand. Niet alleen lijdt U. U kunt vermoedelijk de paar jaren, welke U nog resten, eindigen zonder iemand anders veel meer nadeel te doen dan Uzelf. Maar hier zijn deze kleine ziekelijke kinderen; wie zal er voor hen zorgdragen? Zie eens wat zij hun geheele leven lijden moeten, juist tengevolge van de fout welke U en hun vader gemaakt hebben. Zekerlijk ontvingen zij geen erg eerbaar erfdeel van U. Zij antwoordde: „Nee dat is waar. Zie mijn vingers, zij zijn alle geel en leelijk van de tabakvlekken”. Ik zeide: Ja, maar dat vertelt de helft van de geschiedenis nog niet. Elk deel van Uw lichaam is bezoedeld en besmet, door en door vergiftigd, en U heeft dit besmette lichaam aan Uw kinderen toegeedeeld en nu moeten zij hun geheele leven de merkteekenen van Uw zonden dragen. Maar ik zeide, U is op heden niet de eenigste diep ongelukkige moeder in de wereld; er zijn ongetwijfeld duizenden anderen die in een toestand zijn zooals U en er zullen er miljoenen meer zijn als de wereld voortgaat met den tegenwoordigen tred en de vrouwen van het land voortgaan haar van fijne weefsels voorziene lichamen te misbruiken door het gebruik van dit smerige kruid — de tabak.

DE IJZEREN ROEDE *).

Een betrouwbare steun.

Tot Lehi, een profeet van Jeruzalem, die op Goddelijk bevel met zijn familie van de stad naar de wildernis was gegaan, kwam het woord des Heeren in een visioen.

De man stond bij een boom, welks vruchten zooals hij bevond, zoet en begeerlijk waren en in staat iemand gelukkig te maken, want, zoodra hij er van at, werd zijn ziel met onuitsprekelijke vrede en vreugde vervuld. In de nabijheid van den boom, waardoor deze van een uitgebreide vlakte, waar zich een menigte volks had verzameld, gescheiden was, stroomde een bruisende rivier van moderig, troebel water. De oorsprong van den stroom was in de verte zichtbaar, en vandaar tot aan den boom liep, langs den verraderlijken oever der rivier, een nauw pad. Evenwijdig daarmede was een ijzeren roede stevig aangebracht en zoo geplaatst dat men er zich aan kon vasthouden, wanneer men langs het pad ging. Tallooze menschen kon men zich naar den oorsprong van den stroom zien begeven, trachtende de ijzeren roede te grijpen, doch dikke, duistere mistbanken kwamen opzetten en omhulden hen, zoodat velen in de war werden gebracht. Zij gaven hun plan om den boom te bereiken op en verdwenen in de donkere diepten der rivier. Van hen, die meer geloof en vastberadenheid hadden, zag en getuigde hij: „Het geschiedde, dat ik anderen zag, die zich voorwaarts verdrongen; en zij kwamen en grepen het einde van de ijzeren roede en zij werkten zich door dezen dikken mist, zich vasthoudende aan de roede, totdat zij eindelijk op de plaats kwamen en van de vrucht des booms plukten”. (Boek van Mormon, 1 Nephi 8 : 24, lees hoofdst. 8 en 15.)

Door openbaring werd een verklaring van het visioen gegeven. De boom welke den profeet getoond werd, was de boom des levens en zijn vrucht de zaligmaking van de ziel. Van de ijzeren roede staat geschreven: „Dat was het woord van God; en zoo wie luisteren wilde naar die woorden Gods en zich daaraan wilde vasthouden zoude nooit vergaan, noch zouden de verleidingen en de vurige pijlen van den Satan hen tot blindheid overwinnen, om hen weg te leiden tot verwoesting”. (1 Nephi 15 : 24.)

De rivier met onrein water stelt de groote golf voor, welke „de goddeloozen van den boom des levens en ook van Gods heiligen scheidt”. Zij is het beeld van den verloren en verdoemden staat, welke het onvermijdelijke lot zal zijn van hen, die met opzet boos en niet wedergeboren zijn.

Wij leven in een tijd, in welchen velen in den maalstroom verward en wanhopig hunne handen uitstrekken naar steun, gebeukt door de golven van godsdienstige dogma's, heen en weer geslingerd door geloofsbelijdenissen en voorschriften van menschen, neerge-

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

slagen door de stormen van tegenstrijdige leerstellingen, verbijs-terd door de misten der duisternis welke „de verleidingen des duivels zijn, welke de oogden verblinden en de harten der menschen verhardden”. (12 : 17.)

De ijzeren roede is het Woord van God aan den mensch, gisteren, vandaag en voor eeuwig hetzelfde. Geloof in God, en in Zijn Zoon Jezus Christus als de Verlosser en Zaligmaker der menschen, en een berouwvolle bekeering van zonde kenmerken het begin van het smalle pad. Wij moeten ons stevig aan de roede vasthouden, want de misten der duisternis zijn dicht en verwarrend; en het is niet moeilijk om los te laten, uit te glijden en te vallen.

Doch met de hand stevig aan de roede, de voeten onwankelbaar op het pad, worden wij in het reine en louterende water van den doop geleid, zonder welks versterkende reiniging wij geen vooruitgang kunnen maken.

Gereinigd en versterkt gaan wij voort, niettegenstaande de mist dikker wordt; en door de licht-brengenden doop van den Geest, welke door hem, die daartoe is geautoriseerd, wordt bediend door het opleggen der handen, bereiken wij den boom, het recht verkregen hebbende om daarna in blijdschap voort te leven en kracht te ontvangen van zijn zoeten en voedzamen overvloed.

De ijzeren roede is er nog, vast en veilig. Zij is een betrouwbare steun voor elken ziel, die er met het volle verlangen zijns harten naar streeft den boom des levens te bereiken. Indien wij ons daaraan vasthouden, zullen wij zeker vooruit komen, ofschoon het vuile water luide klotst langs het smalle pad. Indien wij loslaten, glijden wij weg en indien wij er niet in slagen om door groote inspanning en met behulp van een uitgestoken hand weer houvast te krijgen, worden wij weggesleurd door den maalstroom van verwarring en onzekerheid, wellicht verzwoegen door het Scylla en Charybdis van fatalisme en godloochenende wanhoop. Let wel: deze roede kan men niet buigen, niet breken, niet bewegen. Het pad blijft altijd, behoeft nooit eenige herstelling door er iets bij te voegen, het te vernieuwen of te versterken. Zij zijn geen voortbrengselen van 's menschen bekwaamheid. Het is evenwel droevig, dat de menschen getracht hebben wegen te maken, onderwijl verklarende dat hun breede straatwegen naar den boom des levens leiden. Doch nooit is er zulk een hoofdweg gebouwd, welke naar de beloofde bestemming voerde. Nooit zal dit kunnen. Deze door menschen gemaakte wegen lokken wel tijdelijk aan door hunne verzorgdheid en zachtheid, doch zij brokkelen af en worden tot valkuilen, onzichtbaar en gevaarlijk.

„Ga in door de enge poort; want wijd is de poort en breed is de weg die tot het verderf leidt, en velen zijn er die door dezelve ingaan. Want de poort is eng en de weg is nauw die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die denzelfden vinden”. (Matth. 7 : 13, 14.)
Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

DE STUWKRACHT VAN HET EVANGELIE.

Een jong persoon, die geheel en al met het idee ingenomen was, dat door zoovele jonge menschen gekoesterd wordt, dat het gemak het hart der vreugde is en zelftevredenheid het hoogste doel van het bestaan, hield op met werken en nam zijn gemak om vrij van moeite en zorg te leven. Hij verdreef uit zijn brein elke gedachte aan datgene, hetwelk hem verstoren kon en slenterde in ledigheid rond. Maar na een korten tijd kreeg hij honger. Hij begaf zich naar een plaats in de buurt en kocht een brood voor het weinige geld dat hij overhad. Toen hij den winkel verliet, kwam er een groote hond, die zich van het brood meester maakte en zich snel uit de voeten zette. Terwijl deze zoeker naar zelftevredenheid den stelenden hond de straat uit zag rennen, riep hij uit: „God-dank dat ik mijn eetlust nog bezit”.

De beweegreden gelijk aan datgene wat ons ertoe brengt om te fluiten als wij in het donker door de bosschen wandelen, bewoog dezen jongeling tot zijn geestigen uitroep. En toch is zijn opmerking niet alleen het fluiten om het verdriet van een nederlaag te verdrijven. Zij illustreert op een treffende wijze het denkbeeld dat redelijke geestigheid altijd een tikje waarheid bevat. Hij gaf onwetend uiting aan een waarheid, bijna gelijk aan hetgeen in de zaligsprekingen voorkomt: „Zalig zijn zij die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden”.

Dorst! Wat een woord om een gezegenden toestand te beschrijven! Zijn zij, die voldaan zijn niet gelukkig? Zijn de rijken niet tevreden? Zij denken het. En het feit dat zij aldus denken is bijna het aandoenlijkste in het leven. Maar het meest roerendste is het feit, dat velen van degenen, die met hart en ziel strijden om den een of anderen schoonen wensch van hun ziel te bevredigen, misleid worden door het denkbeeld dat het geluk juist achter de plaats ligt, waar geen lasten te dragen zijn en waar men het werk van niemand behoeft te deelen.

Maar hoe luidt de waarheid? — Vreugde komt alleen uit de lust die men in het zoeken heeft van datgene, waarnaar de innerlijke ziel dorst.

Gemakzucht vormt leegloopers. Zelftevredenheid vormt slabakkers. Dit is klaarblijkelijk de gedachte, die den profeet van het Boek van Mormon ertoe bracht om te zeggen: „Wee degenen, die

op hun gemak zijn in Zion". Een wensch, die aanspoort tot het betere, is het hart van den daad.

Een hevige, pijnigende dorst naar waarheid is de stuwkracht, welke achter iedere soort vooruitgang ligt, die in de wereld wordt gemaakt. Honger naar de schoonheid der melodie spoort den componist aan om zonder ophouden te werken, ten einde de meest schoone muziek te vinden, die het diepste van de ziel treft en er dan uitdrukking aan te geven. Een krachtig verlangen naar de rythme, waaraan tot nu toe Shakespeare noch Milton uiting heeft gegeven, spoort den dichter aan zijn zinnen onder oneindige inspanning uit te denken en nog eens na te gaan, in de hoop aan het dichtwerk uiting te kunnen geven, waarvan de ziel kennis draagt maar onbekwaam is te uiten. De dorst naar waarheid, die komt door het bewustzijn dat ons innerlijke verwant is aan het Goddelijke, en dat wij gezegend zijn met de mogelijkheden van het Goddelijke, is het groote aansporende motief, dat ons zonder ophouden er toe brengt om naar het reine, naar hooge gedachten en edele pogingen te streven.

Zij is dat stuwende bewustzijn van het gebrek aan iets dat ons doet werken, wachten en bidden.

Trotschheid over bezittingen ziet achterwaarts. Trotschheid over zijn verrichtingen, brengt een persoon tot het zelfvoldaan op zijn lauweren rusten. Zelfs het succes is dikwijls een mislukking, omdat hij die wint, nalaat verder voort te gaan om een grooter succes te boeken. Alleen het voortdurend aansporend gevoel van een behoefte aan iets beters en oprechters houdt den geest van vooruitgang in leven. Het verdriet dat wij krijgen over onze onwetendheid, zendt ons naar onze boeken. De schaamte, die wij gevoelen omreden onze dwaasheden voert ons naar de fontein der wijsheid. En een diep, oprecht berouw over moreele onvolmaaktheden brengt de ziel vooruit in den wensch om het hoogst mogelijke te bereiken: edele heiligheid.

Het kleine meisje neemt haar plaats voor de piano in, om een stukje muziek in te studeeren. Waarom speelt zij het stukje voor een tweede, derde en vierde maal? Eenvoudig omdat zij zich ervan bewust is dat de eerste keer onvolmaakt was en daarvan berouw heeft. En zoo is het met den kunstschilder, die het missende in zijn schilderstuk opmerkt en daarover spijt heeft en aangespoort door deze ontevredenheid keer op keer over het doek gaat, hier een tikje en daar een tikje verf aanbrenghend.

En de ziel, die ervoor strijdt om vrij te zijn van de tirannie van die gewoonten, welke verlagend zijn, wordt ertoe gebracht om den strijd aan te binden tegen de vijanden der ziel, door ditzelfde aansporende en zielsontwakende gevoel van een behoefte aan verbetering en loutering.

De rijke man, die zeide: „Ik zal zeggen tot mijn ziel, gij hebt vele goederen, die opgelegd zijn voor veel jaren, neem rust", werd

geen „dwaas” genoemd vanwege zijn bezittingen, maar omdat hij zelvoldaan was met hetgeen hij had, in plaats van te verlangen naar hetgeen beter en van blijvender aard was dan het goud en zilver. De Farizeër die God dankte dat hij geen zondaar was gelijk de andere menschen, werd niet verworpen juist omdat hij pochte, maar omdat hem ontbrak dat hartbrekende, zielsroerende gevoel van onwaardigheid, hetgeen alleen de diepste fontein van het hart opent en „de deugden der ziel als bloemen verfrischt”.

Dit diepe, zielsontwakende gevoel over onvolmaaktheden wordt door Paulus besproken als het „goddelijke berouw” over de zonde. En aldus is het. Het is de zielskracht van het hart voor een waren, moreelen vooruitgang. Het is de ziel van alle werkelijke beschaving. Buiten dat is er geen echte, blijvende veredeling voor de ziel. Het „berouw der wereld”, hetgeen voortkomt uit het bewustzijn dat iemand door zijn fouten vrienden verliest, brengt slechts een zelfzuchtige, uiterlijke verbetering teweeg om in de behoeften van een gezellige omgeving te voorzien. Een hervorming, om het boos kijken van zijn vrienden te verdrijven en hun glimlachen te winnen, is geen hervorming. Alleen die droevende, hartroerende gedachte: „Ik heb van mijn Vader, den eeuwigen God, geërfd een oneindige bekwaamheid om naar het reine te streven, naar het hooge te reiken en een edel leven te zoeken en toch, helaas, bevind ik mij in de ruwheid der zonde”, verdrijft volkomen uit de ziel het verlangen naar het kwade en zendt haar naar de waarheid met zoo'n aandrang, dat al de plannen van Satan bij de vooruitgaande ziel ver op den achtergrond worden gesteld.

Dit goddelijke berouw over de zonde is de gouden aansporing, die alle Heiligen voortdurend in hun harten dragen. Haar zielsveranderende macht komt slechts tot hen, die werkelijk geloof in Jezus Christus hebben. Dit geloof doet in die ziel het bewustzijn ontwakken van de goddelijkheid, die in ons is en maakt ons zoo zeker, dat de waarheid majestueus is, goedheid het eenige edele, en het god-zijn ons doel, dat wij onder goddelijk berouw spijt hebben van ooit in gedachten de rechte waarheid te hebben verloochend, of door daden onze goddelijke afkomst te hebben onteerd. Het geloof, dat dit goddelijke berouw van het kwade werkt, scheidt in ons een „nieuw hart”, een hart dat het leelijke verafschuwt en de deugd bemint, dat de zonde haat en met een goddelijk verlangen smacht naar rechtvaardigheid.

Geen door menschen gemaakte godsdienst of wijsbegeerte kan tot het hart brengen dit goddelijk berouw over de zonde, die volkomen de ziel verandert. Als er wordt verklaard dat Confusius vóór Christus den gulden regel gaf, dan is het volmaakte antwoord, dat Christus en niet Confusius, noch eenig ander wijsgeer, aan de wereld het geloof heeft gegeven, waardoor alleen de mensch zoo dicht bij God kan komen, dat er in hem ontwaakt dat „godde-

lijk berouw" over de zonde, hetgeen de ziel volkomen reinigt van haar kwade verlangens en in het hart slechts het zuivere goud laat van een heilig streven.

De zedenkunde der wijsgeeren bepaalt slechts den juisten weg; het Evangelie van Christus bepaalt niet alleen den juisten weg, maar schenkt tevens de kracht om den juisten weg te volgen.

Uit „Liahona”.

Door Nephi Jensen.

PRESIDENT BRIGHAM YOUNG.

(Les voor de Zondagsschool — Eerste Middelbare Afdeling.)

Brigham Young, tweede president van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen, werd den 1en Juni, 1801 geboren te Wittingham, Windham graafschap, Vermont. Hij was het negende kind uit een gezin van vijf zoons en zes dochters. De familie was gewend hard te werken om in haar onderhoud te kunnen voorzien. Brigham Young ontving een godsdienstige opvoeding, maar sloot zich vóór zijn 21en jaar bij geen enkel genootschap aan. Hij trad toen toe tot de Methodisten Kerk (Kerk van Wesley) waar ook zijn ouders toe behoorden. Hij leerde het timmermansvak, dat van schrijnwerker, leerde schilderen, was glazenmaker, hetgeen hem allemaal goed te pas kwam, toen hij onder het volk van God als leider stond.

In dien tusschentijd waren zijn ouders verhuisd naar het Chenango graafschap, New York. Den 8en October 1824 huwde hij mej. Miriam Works en vestigde zich in het Gayuga graafschap, New York, waar hij het beroep uitoefende van timmerman, schilder, schrijnwerker en glazenmaker. In het begin van 1829 verhuisde hij naar Mendon, Monroe graafschap, New York, waar hij in het voorjaar van 1830 voor het eerst een Boek van Mormon in handen kreeg, hetwelk hem gebracht was door Ouderling Samuel H. Smith, een broer van den Profeet. Hij las den inhoud van dit heilige verslag zorgvuldig door, met een biddend verlangen om de waarheid te weten. Zijn onderzoek had tot resultaat dat hij een vaste overtuiging kreeg, dat Joseph Smith een Profeet van den levenden God was en dat het Boek van Mormon een goddelijk verslag was. Ofschoon hij een ernstig Methodist was geweest en met veel oppositie te kampen kreeg, had hij toch den moed voor zijn overtuiging uit te komen en hij werd den 14en April 1832 door Ouderling Eleazer Miller gedoopt en bevestigd als lidmaat in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen. Dienzelfden dag werd hij door Ouderling Miller tot Ouderling verordineerd. Drie weken daarna werd zijn getrouwe echtgenoot gedoopt. Zij stierf den 8en September, 1832 en liet hem twee dochtertjes na. Van af den dag dat hij gedoopt was, was President Brigham Young steeds onvermoeid in het prediken van de reine

beginselen van het Evangelie, zooals de profeet Joseph Smith deze door openbaring had ontvangen.

Zijn ouders, zijn broer Joseph en verscheidene andere leden van het Young-gezin omhelsden het Evangelie en werden werkzame leden in de Kerk.

Gedurende den zomer die volgde op zijn doop, predikte hij veel in de streken rondom Mendon, doopte er velen en organiseerde een flink aantal vertakkingen van de Kerk. In deze streek ontving ook zijn levensvriend Heber C. Kimball het Evangelie. Met Heber C. Kimball en Joseph Young, bezocht Brigham Young Kirtland Ohio in den herfst van 1832 en zag daar voor het eerst den Profeet Joseph Smith. Op den avond van hun eerste ontmoeting vroeg de Profeet aan Broeder Brigham om te bidden. Terwijl hij bad sprak hij in talen. De profeet ontving de uitlegging en zeide dat het de zuivere taal was die door Adam in den hof van Eden was gesproken. Nadat Brigham de kamer had verlaten, sprak Joseph Smith de profetie uit, dat de tijd zou komen dat broeder Brigham over de Kerk zou presideeren.

President Young deed veel zendingswerk en verhuisde in het najaar van 1833 naar Kirtland, Ohio. In Februari 1834 huwde hij Mary Ann Angell, die met veel zorg zijn moederlooze kinderen opvoedde.

Toen de eerste Raad der Twaalf Apostelen in deze bedeeing werd gekozen, was Brigham Young een van hen en deed gedurende den zomer van 1835 veel prediking en besteedde zijn krachten in den winter aan het bouwen van den Tempel te Kirtland. Nadat hij den inwijdingsdienst in den Tempel had bijgewoond, ontving hij de zegeningen in dat Huis der Heeren.

Ondanks vele moeilijkheden die zich in de volgende jaren opdeden, stond President Brigham Young den Profeet steeds trouw ter zijde en verkondigde overal de visioenen en openbaringen van den grooten Profeet der laatste dagen. Hij vervulde verscheidene zending o. a. een in Groot Brittannië. Terwijl hij een korte periode in het Oosten van de V. S. vertoefde om het Evangelie te prediken, hoorde hij van den dood van den Profeet. Hij snelde naar Nauvoo. Dit was de eerste maal in deze bedeeing, dat de Kerk in rouw was gedompeld vanwege het verlies van haar Profeet, Ziener en Openbaarder. Het volk was nog jong in ondervinding. Toen de twaalf ondersteund werden als de presideerende autoriteit van de Kerk, stond Brigham Young op om te spreken en in de tegenwoordigheid van een groote menigte werd hij door de macht van God veranderd, zoodat zijn vorm, grootte, gelaat en stem die van den vermoorden Profeet schenen te zijn. Zelf niet-leden werden met verbazing bevangen en verwachtten den heengeganen Ziener te zien en te hooren. Van dat oogenblik af werden twijfel en onzekerheid uit de harten der getrouwen verdreven en zij waren ten volle verzekerd, dat de mantel (de presideerende macht) van

Joseph Smith op Brigham Young was gevallen.

Na het martelaarschap van Joseph en Hyrum, hield de vervolging niet op; de profeten waren gedood, maar de waarheid stierf niet uit. De man, die als het aardsche hoofd stond, was weggenomen, maar de autoriteit die hij droeg had hij op anderen overgedragen. Het werk des Heeren ging vooruit en te midden van vervolging en bittere haat stond Brigham Young kalm en deed zijn plicht, raadpleegde de Heiligen en zorgde voor hetgeen zij noodig hadden. Hij liet den Nauvoo-tempel voltooiën, inwijden en in gebruik nemen voordat de laatste uittocht uit Nauvoo plaats vond.

Het was een vermoeiende taak, toen de 20.000 Heiligen van hun woningen ontroofd waren en in den winter de vlakten van Iowa overstaken. Het vereischte niet alleen een groot en bekwaam leider, maar een wiens grootheid bestond uit een onwankelbaar geloof in God. Die man was Brigham Young, tegen alle vervolging en moeilijkheden in een waarachtige „leeuw des Heeren”, maar toch kinderlijk, nederig en afhankelijk van den Heere. De Heiligen zochten een woonplaats en zij wisten niet waar. Zij waren arm en sommigen ziek. Verscheidene kindertjes werden er in het kamp geboren, nadat ze pas Nauvoo hadden verlaten.

In April 1847 vingen Brigham Young en 147 anderen, waaronder drie edele vrouwen vol geloof, hun moeilijken tocht over de wildernis aan en bereikten de Salt Lake Vallei op den 24en Juli 1847.

President Young was ziek en reed in het voertuig van Apostel Woodruff en toen zijn oog de vallei aanschouwde, zeide hij: „Dit is de plaats”. Het was een kale, dorre woestijn, maar God had hem in een visioen getoond, waar de Heiligen rust konden vinden en hij herkende de plaats toen hij haar met zijn natuurlijk oog aanschouwde.

Onmiddellijk nam President Young de noodige maatregelen om de vallei een geschikte, vaste en aangename woonplaats voor de Heiligen te maken. Ofschoon er verbazend veel werk voor de Heiligen was te doen, toch gevoelden zij gelukkig en vrij. Geen ander was beter in staat om het volk te leiden dan Brigham Young.

In April 1853 liet hij den hoeksteen leggen voor den grooten Salt Lake Tempel die veertig jaren daarna voltooid werd. Voor zijn voltooiing legde Brigham Young de fundeering voor drie andere tempels, te St. George, Manti, en Logan. Hij liet verschillende scholen bouwen, zoodat het volk, buiten het Evangelie dat het op den voorgrond plaatste, onderwijs zou kunnen ontvangen in vele goede dingen. Hij was een man van God en een man voor het volk. Hij beminde God en het geheele menschdom. Hij was ondanks de vele aanvallen zijner vervolgers, verdraagzaam, kalm en geduldig, inderdaad een waar volgeling van den Heere Jezus Christus.

Hij stierf den 29 Augustus 1877 te Salt Lake City. Door 30.000 menschen werd zijn begrafenis bijgewoond. Onder den uitroep van „Joseph, Joseph!”, eindigde deze groote man zijn aardse zending.

Alles waarvoor ik verlang te leven is om te zien dat de inwoners der aarde God erkennen, voor Hem neerknielen en Zijn heerschappij en Zijn rechtvaardig verbond erkennen.

Laat iedere knie zich voor Hem buigen en iedere tong Hem belijden en laat de gansche schepping „Amen” zeggen op Zijn wijze plannen. Laat ieder mensch zijn getrouwheid aan God verklaren en haar dan betrachten; zeggende: „Aangaande mij en mijn huis wij zullen den Heere dienen. Aangaande mij en alles wat ik heb, het is des Heeren en zal al mijn dagen aan Hem gewijd worden”. Als dit gedaan kan worden, is het geluk hier, zijn de engelen hier, is God hier en zijn wij gehuld in de visioenen der eeuwigheid.

wijlen Pres. BRIGHAM YOUNG.

Als iemand's hart rein is en de schellen van zijn oogen worden getrokken, kan hij de dingen God's zien en verstaan — hij kan de gedachten van den Heere weten in dit land of in eenig ander. Maar als de schellen zijn oogen bedekken zoo dik als zeildoek, dan kan hij niet ver zien.

wijlen EZRA T. BENSON
in leven een van den raad
der twaalf apostelen.

WAARAAN HET GEBED GELIJK IS.

-
- Odeur — om ons leven zoeter te maken.
 - Brieven — aan onzen Hemelschen Vader.
 - Een touw — om de bel des Hemels te luiden.
 - Schakels van een ketting — om ons aan God te binden.
 - Een verdediging — een fort tegen vijanden.
 - Zuivere lucht — noodig voor het geestelijk leven.
 - Een boog — om den pijl onzer nooden te dragen.
 - Een scheikundige — die het geheele leven tot goud maakt.
 - Een kruik — om het water des levens te dragen.
 - Een wacht — om voor het fort van onze harten te staan.
 - Een eerste-klas werkmans — die veel tot stand brengt.
 - Een barometer — om onzen geestelijken toestand te bepalen.
 - Het stemmen van een instrument — om ons met de hemelsche melodie zuiver gestemd te krijgen.
 - Een sleutel voor den godsdienst — om hem in de eerste plaats op te winden en hem daarna iederen dag aan het loopen te houden.
- Uit „Liahona”.

LEUZE VOOR DE O. O. V.-1928—1929.

Wij eerbiedigen de wet; de menschen die haar betrachten en de ambtenaren die haar handhaven.

Aan God de eer.

Onlangs werden in de Nederlandsche Zending 29 zielen gedoopt en aldus ingelijfd in Christus' Kerk: 13 in het Rotterdamsche district, 8 in het Amsterdamsche district en 8 in het Groningsche district.

Aangekomen.

Vanuit Zion is den 23en September j.l. aangekomen: Ouderling W. J. Koldewijn, om in Nederland het plan van Verlossing te prediken.

Uit Amerika.

Van Br. Van Oostendorp, enkele jaren geleden een lid van de Rotterdamsche Vertakking, ontvingen wij uit Amerika een prachtig schrijven, waarin hij zijn dankbaarheid uit voor het voorrecht weer met zijn vrouw en kinderen vereenigd te zijn. Hij verblijdt zich in het Evangelie, zijn getuigenis is nog sterk en zijn wensch is dat al de Br. en Zr. in de Nederlandsche Zending getrouw aan hun verbonden zullen blijven.

Hij verzocht ons de bekenden hartelijk te groeten.

Nederigheid.

Laat iemand anders U prijzen en niet Uw eigen mond.

CONFERENTIE AANKONDIGING.

De halfjaarlijksche conferentie van het Groningsche district zal op Zaterdag 13 en Zondag 14 October a.s. te Groningen worden gehouden. Des Zaterdags om 2.30 uur n.m. een vergadering voor de zendelingen; dienzelfden dag om 7 uur n.m. een bijeenkomst voor de ambtenaren en ambtenaresen, benevens het Priesterschap, in de zaal Schuitendiep 28. Des Zondags zullen de vergaderingen gehouden worden in het gebouw „Harmonie” (Commissiezaal), des morgens om 10 uur, des middags om 2 uur en des avonds om 7 uur.

Komt allen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid en de Heere zal U zegenen.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.